"Плач Ярославни"— шедевр світової літератури.

"Слово о полку Ігоревім" — твір давньоруської літератури про захист Руської землі від половецької навали. Написав його невідомий автор. Події, змальовані в поемі, відбуваються у 1185 році, коли князь Ігор повів своє військо на половців. Незважаючи на затемнення сонця, яке віщувало поразку, дружина Ігоря вирішила розбити половецькі війська, щоб назавжди закрити їм шлях на Русь. Але сталося навпаки. Тільки перші дні принесли радість перемоги. На третій день військо Ігоря зазнало поразки, а самого князя було взято в полон. Руські воїни віддали своє життя, захищаючи рідний край, але сили не були рівними. Щоб подолати половецькі орди, треба було об'єднати руські князівства для боротьби з ворогом. Незгода між князями привела до поразки дружини Ігоря, але постраждала земля Руська, яка стала беззахисною.

Як же реагує на поразку князя Ігоря його Батьківщина? Автор розуміє, що передати вболівання за військову невдачу, горе беззахисної землі можна тільки стражданнями близької до Ігоря людини. Такою є дружина князя — Ярославна. У творі вона — взірець жінки-слов'янки, вірної патріотки, відданої своєму чоловікові і своєму краю. З Ярославною ми знайомимось, коли вона плаче на брамі в Путивлі-граді, звертаючись до сил природи, заклинаючи їх повернути їй чоловіка. Ми бачимо невтішне горе дружини, яка втратила коханого, опору свою і надію. Думаючи про свого чоловіка, вона шукає підтримки у сил природи і для воїнів Ігоря. Звертаючись до вітру, Ярославна питає:

...Легкий, крилатий господине!
Нащо на дужому крилі
На вої любії мої,
На князя, ладо моє миле,
Ти ханові метаєш стріли?

Жінка ладна полетіти зигзицею, щоб тільки врятувати коханого та надати йому сили. Туга, біль, відчай злилися в цьому плачі-голосінні. Із втратою чоловіка Ярославна втрачає радість життя. Смуток і безнадія охоплюють її.

Подаючи нам картину плачу княгині, автор змушує замислитись над тим, хто є воїн для своєї землі, для своєї коханої. Ярославна оплакує не тільки свого чоловіка і його військо, вона оплакує Руську землю, що втратила своїх захисників. Сила почуття Ярославни допомагає князю врятуватися з полону. Вій повертається, щоб знову захищати рідну землю.

Ярославна — мудра жінка. Вона вражає своєю ніжністю, беззахисністю і в той же час силою. Для мене княгиня не просто дружина Ігоря. Я сприйняв цей образ в єдності з образом землі Руської. Силою свого кохання Ярославна повертає Ігоря до рідного краю, до народу, що потребує захисту. Повернувся Ігор з полону і земля Руська радіє:

Ігор їде по Боричевім
до святої Богородиці Пирогощої.
Землі раді, городи веселі.

Вже кілька століть образ Ярославни надихає на кращі помисли, на чисті стосунки, на героїчні вчинки. Ніжність і її вірність оспівані в піснях, висвітлені в поезії і в прозі.

Твір "Слово о полку Ігоревім" — не тільки пам'ятка історії, це — шедевр літературного мистецтва. Через художнє відтворення дійсності автор доніс до нас велич і красу людини в її патріотизмі, "хоробрості і мужності", у вірності в коханні і самовідданості. Це морально-етичний заповіт всім, хто живе на нашій землі.